Чого це ліс такий смутний,
Оцей зелений, самітний
Могутній ліс, і похилився
Додолу він, і зажурився,—
Питаю я,— чого смутний
Сей ліс зелений, самітний?
Чого в йому пташки лісні
Співають все смутні пісні?
Чого, скажи, ліс зажурився,
Додолу з смутку похилився?

Було давно се... о, давно,
Як в цьому лісові росло
Все дерево таке маленьке.
Було веселе, молоденьке...
Та близько біля лісу того
Курна проходила дорога,
Як ліс на горе на людське
На тій дорозі надивився,
То з того часу зажурився.

І от тепер такий сумний,
Колись веселий, молодий,
Могутній ліс отсей стоїть
І смутно листом шелестить.

1908